

105. Részesedés a transzcendens Isten minket meghaladó örök szeretetközösségében

Bevezető ima gyanánt a 146. számú éneket imádkozzuk:

Hol vagy, én szerelmes Jézus Krisztusom?

Hol talállak Téged, kegyes Megváltóm?

Adj világosságot, mert fényes vagy!

Nálad nélkül szívem igen bágyadt.

A mai imaóránk a folytatása kíván lenni az előzőnek, amelynek a címe így hangzott: „Ott – Nálad, Uram!” Ma ezt az ottani világot, **Isten transzcendens lényét szeretnénk még jobban megismerni, hogy részesedhessünk az Ő szeretetközösségében.**

Az imádságos csendben most emeljük fel a lelkünket az Úrhoz! Szívünk vágyát a mennyország felé irányítsuk! Ha ez nem megy még eléggé, akkor kérleljük Őt: „Uram, *szívünk vágyát a mennyország felé irányítani méltóztassál!*”

I. Hogyan kerülhetünk kapcsolatba Isten örök szeretetközösségével?

1) Volt egy kedves ismerősöm, Anni néninek hívták. Megmaradt egy fénykép róla, amelyet a templomkertünkben akkor készítettek, amikor a fiával és a menyével felkeresett. Anni néni azóta már az örökkévalóságba költözött. Az volt a vágya, hogy a férje mellé temessem, és így hamvaik is egy helyen lehessenek. De a szíve igazán oda vágyódott, ahol az Úr van, ahol reménye szerint a férje már várja. Ha ezt a fényképet nézem, akkor azt is látom, ami a fényképen nem látszik, de egész életéből kitűnt, azt tudniillik, hogy ő Istenben élt. De nemcsak ő élt Istenben, hanem Isten is Anni néni lelkében. Isten jelen volt testében-lelkében. Mi maradt meg belőle azóta, hogy az örökkévalóságba költözött? Egy maroknyi hamu? Egy fénykép? Az csak egy papírdarab! De megmaradt Isten, megmaradt a lélek, megmaradt a feltámadásra váró test és **az Isten jelenlétével megjellegzett ember.**

A keresztény ugyanis olyan ember, akit már itt a földön megjellegzett Isten jelenléte. Krisztus feltámadása óta megvan a reményünk, hogy „odaát” **részesedhetünk Isten örök jelenlétében.** Ez az „odaát” kifejezés Isten *transzcendenciáját* próbálja hétköznapi nyelvre fordítani, vagyis azt, hogy Isten a maga szentháromságos létében **abszolút módon meghalad bennünket**, embereket, hiszen Isten élete az Atya és a Fiú örök szeretetközössége a Szentlélekben.

2) A Szentháromság misztériuma felfoghatatlan a mi számunkra. De mégis, amikor Isten elküldte egyszülött Fiát és elküldte a Szentlelket, akkor kinyilvánította magát, megmutatta jelenlétét. A teológia latin szóval ezt így mondja: *immanenssé tette magát*, tehát megmutatta jelenlétét itt a földön, közöttünk valóvá tette magát a *transzcendens* Isten, más szóval az az Isten, Aki meghalad minket. Ő az örökkévalóságban létezik, de ugyanakkor nekünk, földi embereknek ajándékozta önmagát.

Ezért azt a kérdést:

„**Hol vagyok én, az ember?**” – így válaszolhatjuk meg: „**Ott Nálad!**” A transzcendens Istennel „én-te” viszonyba kerültünk.

A transzcendens Istennel való kapcsolatot a Gyermek Jézusról nevezett Lisieux-i Szent Teréz így fogalmazta meg: „Fellendül a szívem, egyszerű pillantást vetek az égre. Szeretetemet és hálámat kiáltom a megpróbáltatásaimban és örömeimben egyaránt.”

3) A másik karmelita nővér, a Szentháromságról nevezett Dijon-i Boldog Erzsébet pedig az immanens Istennel való kapcsolatát fogalmazta meg: „Önfeledt, mozdulatlan, békés ráfigyelés arra a szentháromságos Istenre, Aki lakást vett bensőnk legeslegmélyén. Itt vagy velem!” (Istennek erről a hozzánk lehajló szeretetéről a későbbiekben majd még részletesebben is szeretnénk elmélkedni.)

Amikor tehát az Isten után vágyódó lélek megkérdezi:

„**Hol vagy Te, Uram?**” – Ő ezt válaszolja:

„**Itt veled!** – tudniillik mert magamhoz vonzottalak mennyei országomba.”

4) Most engedjük, hogy **szívünk fellendüljön** a mennyország Istenéhez, a transzcendens, a minket meghaladó Istenhez, Aki részesíteni akar bennünket az Ő örök szeretetközösségében!

Lelkünk nem úgy emelkedik fel Istenhez, mint a léghajósok, akik a meleg levegő segítségével emelkednek fel az ég felé. Mi a **vágyódás, a keresés és a megtalálás által akarunk Istenhez emelkedni!** Persze ez is időbe telik.

Ez még nem a lélek röpte vagy az extázis, azaz a misztikus imának egy különleges fajtája, amikor is Isten szinte egy pillanat alatt kiragadja a lelket a testből, és magához emeli. Ez az ima inkább a megtisztult léleknek a földi terhektől való könnyűvé válása után, a csendes várakozásban következik be, amikor is a könnyörülő Isten az Őt kereső, a hozzá ágaskodó, felfelé törekvő lelket magához emeli.

II. Az istenkeresést az *Énekek éneke* menyasszonyától tanulhatjuk meg

1) Társnőitől kérdezi: *Nem láttatok, akit szeret a lelkem?* (Én 3,3). A teremtmények nem tudnak kielégítő választ adni a láthatatlan Isten meglátásának módjára. Ezért mondja a menyasszony: *Alig mentem tovább, otthagya őket, megtaláltam, akit szeret a lelkem* (Én 3,4). Ha tehát az Urunkkal való találkozás örömét keressük, akkor menjünk tovább a teremtményeknél: **hagyjuk ott mindazt**, ami lehúzna a föld felé, és akadályozna a mennyország felé való szárnyalásunkban! **Azt kell keresnünk, akit szeret a lelkünk!** A szeretet találékony!

A menyasszony társnőinek kara megkérdezi: *Hová ment szerelmed, asszonyoknak gyöngye? Hová lett kedvesed, hadd keressük veled?!* (Én 6,1). Olyan jó, ha nekünk is vannak társaink az Isten-keresésben, akikkel együtt vágyakozhatunk az Istenhez való eljutásra. *A hűséges barát erős támaszod!* (Sir 6,14). Ha nagyobb tömegben vagyunk együtt, úgy látszik, hogy a közös cél is nagyobb gravitációs erővel vonz bennünket.

2) Az isteni Vőlegény után vágyakozó, Őt kereső lélek-menyasszony megvallja: „Azért kereslek, azért akarok Veled lenni, azért akarok Veled találkozni, mert *ott ajándékozlak meg szerelmemmel*” (Én

7,13). A szerelmes önjándékozás mindig kétirányú. Ha a lélek próbálja egészen odaadni magát az isteni Vőlegénynek, lelkünk Ura sem marad adós: ott ajándékoz meg szerelmével, a minket meghaladó, végtelen, örök isteni szeretet-közösséggel. **Minél kevésbé vagyunk önmagunknál, és minél inkább vagyunk Őnála, annál nagyobb a lelkünk befogadóképessége, és annál jobban tudjuk Őt befogadni!**

Ez nem reménytelen szerelem! Hogy mennyire nem reménytelen, arról Szent Pál apostol így tanít: *Krisztus véérért megvan a reményünk, hogy beléphetünk a szentélybe. Ezt az élethez vezető új utat a függönyön, vagyis saját testén keresztül nyitotta meg nekünk. Főpapunk is van, akit Isten a népe fölé rendelt. Járuljunk hát hozzá őszinte szívvel, hitből fakadó bizalommal, hiszen a szívünk megtisztult a rossz lelkiismerettől, és testünket is tiszta víz mosta le* (Zsid 10,19,22), tudniillik a keresztség szentségében. Az a vér és víz mosta le, amely Krisztusnak a kereszten értünk átdöfött oldalából folyt ki (Jn 19,34; 1 Jn 5,6).

3) A lélek megtisztulása kell ahhoz, hogy Isten mennyei országába beléphessünk. Erről már az ószövetségi Szentírás is ad tanítást: *Az Úr kapuja, íme, itt van, de csak az igazak mennek át rajta* (Zsolt 117,20). Ezen a kapun *nem juthat be a tisztátalan, a gonosztevő, sem a hazug* (Jel 21,27).

Vágyódjunk tehát a még nagyobb lelki tisztaságra! Szüntelenül esdekeljünk: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!* Ez az imádság megnyitja az ég kapuját. Ez az imádság megadja a megigazolást a bűnös lelkünknek. A szeretet, a békeesség, a megbocsátás Lelkét a bűnbocsánat szentségében adja Isten. Akkor ezen a megnyílt kapun át nemcsak innen a földről mehetnek be az igazak a mennyországba, hanem az Úr is eljön hozzánk! **Ahol Isten van, ott van a mennyország**, vagyis az az élet, amelyet egyedül Isten tud nekünk ajándékozni! **Ezt az ajándékba kapott életet nevezzük kegyelemnek.** Amikor mi, a halálra ítélt bűnösök kegyelmet kapunk Atyánktól, akkor nemcsak a mi életünket kapjuk vissza, hanem **az Ő örök, szentháromságos, isteni életét is megkapjuk ajándékba!**

– Bárcsak egyre jobban hatalmába venne!

– Bárcsak egyre jobban a birtokába venne!

4) Engedjük, hogy édes isteni jelenlétével Ő egyre jobban eluralkodjék bennünk! Ezt mondja a teológia Isten misztikus cselekedetének, vagyis titokzatos, minden emberi erőnket meghaladó cselekedetének. Ez az, amiről Szent Pál apostol beszél: *A mi hazánk a mennyben van* (Fil 3,20). Már nem önmagunkban vagyunk jelen, már nem itt a földi életben élünk, hanem Istenben! Mindez Krisztus miatt lehetséges: *Benne lakik testi formában az Istenség egész teljessége, s benne lettetek ennek a teljességnek a részesei* (Kol 2,9). A mi isteni Testvérünkben, Krisztusban egészen eluralkodott az Istenség, vagyis emberi mivoltát teljesen betöltötte a Fiú; olyannyira, hogy a názáreti Jézus emberi személyisége is Isten Fiának személyisége lett. Csak az emberi természete maradt meg, amelyben a második isteni személy él, ezért a kinyilatkoztató Isten bennünket arról biztosít, hogy **Benne mi is részesei lehetünk ennek a Teljességnek**, és bennünket is betölt *az Istenség egész teljessége!* Ő a biztosíték arra, hogy a Mennyei Atya az Ő végtelen, transzcendens, minket meghaladó létét nekünk tudja ajándékozni, ahogyan azt Jézus is megélte: *Mindent átadott nekem Atyám!* (Mt 11,27). Ezért az Istent kereső, Isten után vágyódó lélek is megélheti: *Mindent átadott nekem Atyám!* Akkor most már lassan kezdjük megérteni, hogy *milyen gazdag a szentek fenséges öröksége. Nagyszerű erejének hatalmát Krisztuson mutatta meg, amikor a halálból feltámasztotta, s a mennyben a jobbára ültette* (Ef 1,20). Jézus pedig megígéri: *A győztest magam mellé ültetem a trónra, ahogy én is győztem, és együtt ülök Atyámmal a trónon* (Jel 3,21). Ez a mi örökségünk: Jézussal, a mi isteni testvérünkkel együtt az Atya jobbán, a megdicsőültség állapotában lenni! **Isten azt az embert magasztalja így fel, aki egészen átadja magát Neki!**

Ez már az együttlét imája lesz, amikor Isten is egészen átadja magát az embernek: *Akkor majd fel tudjuk fogni az összes szentekkel együtt Krisztus mindent felülmúló szeretetét, és betelünk Isten egész teljességével* (vö. Ef 3,19). *Krisztus által van ugyanis szabad utunk a Szentlélekben az Atyához* (vö. Ef 2,18). A mennyország felé való irányulásunk nem terméketlen vágyódás, hanem isteni életet fakasztó irányulás.

Nem a mi erőnkől származik, hanem Isten ajándékából.

5) Engedjük, hogy ebben a mennyországi gyönyörűségben egészen betöltsön Isten jelenléte!

Jobban szívjuk magunkba, mint ahogyan a friss híreket fogadjuk be a lelkünkbe!

Minden földi újdonságnál nagyobb újság ez: Isten hajlandó minket befogadni a jelenlétebe, kitüntetni önmaga ajándékozásával, és befogadni isteni életébe. Micsoda „*euangelion*”, (evangélium, vagyis jó hír) ez számunkra.

– Itt már nincs szükségünk a harang szavára, hogy az belénk hatolva figyelmeztessen Istenre, Isten házára.

– Itt már szinte fölöslegessé válik az emberi szó, hogy az belénk hatoljon, Istenről beszéljen, és életet fakasszon bennünk. Elég, ha csak *csüngünk ajkán szóltanul*. (Vö. Petőfi Sándor: *Füstbe ment terv*).

– Itt már az örök élet ígéje hatol lelkünk mélyére, és fellobbantja, illetve táplálja bennünk azt az életet, amelyet Ő ajándékozott nekünk.

– Itt már nem kell boncolgatnunk, hogy ki az úr a házban, vagyis ki kinek a házában van: Isten van-e az én lelkem hajlékában, vagy én vagyok-e Isten örök házában.

– Itt már megszűnik az elválasztó vonal Isten és a lélek között, mert Isten részesített bennünket az Ő szerető jelenlétében, a minket végtelenül meghaladó, de számunkra mégis oly fontos örök szeretetközösségében!

Engedjük, hogy egyre jobban áradjon belénk ez a kegyelem, a szeretetnek ez a minden tengernél nagyobb szeretetfolyama!

Befejezésül a 146. számú éneket énekeljük:

Míg fel nem talállak, keresni foglak,

Mind éjjel, mind nappal sírva kiáltlak,

Ó jelenj meg, Krisztus, szomorúnak,

Vigasztalást hozzád te szolgáltnak.

Veled az én lelkem kíván lakozni,

Kívüled nem óhajt senkit szeretni,

Nálad nélkül éltem keserűség,

Halálom is Véled gyönyörűség.